

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/550/2015
Identifikačné číslo spisu:	8112216421
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8112216421.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcov 1/ W. I., bývajúceho v H., J. 2/ S. I., bývajúceho v K., C., 3/ T. N., bývajúcej v N., C., 4/ Z. H., bývajúcej v N., I., v dovolacom konaní všetci zastúpení JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 19, proti žalovaným 1/ Eggproduct, a. s., so sídlom v Prešove, Petrovanská 34, IČO: 36 486 001, 2/ SWEETY ICE, s. r. o., so sídlom v Prešove, Petrovanská 34/A, IČO: 45 564 710, 3/ FROST a. s., so sídlom v Prešove, Hlavná 57, IČO: 36 472 476, v dovolacom konaní všetci zastúpení JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova 16, o určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/115/2012, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. februára 2015 sp. zn. 7Co/163/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 2/ a 3/ sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi 1/, žalobcovi 2/, žalobkyni 3/ a žalobkyni 4/ náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom zo 7. mája 2014 č. k. 29C/115/2012-400 určil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, a to novovytvorených parciel bližšie špecifikovaných vo výroku rozsudku nachádzajúcich sa v kat. území H., vytvorených geometrickým plánom č. 20/2012, vyhotovenom dňa 24. 5. 2012 Ing. Karolom Petrovským, overeným Správou katastra Prešov dňa 11. 6. 2012, pod č. G1-667/2012, a to: žalobca 1/ v podiele 4/24, žalobca 2/ v podiele 2/24, žalobkyňa 3/ v podiele 2/24 a žalobkyňa 4/ v podiele 8/24. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. na požadovanom určení, keďže v zmysle osvedčenia o dedičstve č. D 863/98, Dnot 112/98 im svedčí vlastníctvo k žalovanej nehnuteľnosti (zápis nebol vykonaný, lebo v rámci REOP bolo konštatované, že na tejto parcele stoja bývalé hydinárske závody a v ich prospech je už zapísané vlastníctvo v registri „C“). Ako vlastníci spornej časti nehnuteľnosti sú teda v katastri nehnuteľností zapísaní žalovaní a bez určenia vlastníckeho práva formou určovacej žaloby nie je možné dosiahnuť zmenu zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností. Vychádzal

zo zistení, že v pozemkovej knihe bola vo vložke č. 1, k. ú. H., (súčasťou bola aj parcela mpč. 117) pôvodný vlastník C. J., pod B 17 dňa 19. 11. 1947 pod č. d. 3399 podľa návrhu Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 26. 11. 1947 poznačená konfiškácia podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR pre účely pozemkovej reformy, že Výmerom vydaným Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 Nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR o vlastníctve pôdy pridelené podľa Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení poľnohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov a nepriateľov Slovenského národa zo dňa 7. 4. 1948 (ďalej len „Výmer“) bola pridelená S. I. a manželke C., rod. C. (ďalej len právni predchodcovia žalobcov) do vlastníctva okrem iného aj parcela č. 117/4 o výmere 5.755 m², že právni predchodcovia žalobcov podľa zápisnice zo dňa 27. 2. 1957 spísanej na MNV v Haniske vložili spornú nehnuteľnosť ako členovia do JRD, že na základe knihovnej žiadosti odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Prešove zo 7. 3. 1958 bol uznesením Ľudového súdu zo dňa 22. 9. 1958 pod č. d. 1089/58 povolený zápis vo vložke č. 1,2 k. ú. H. na nehnuteľnosti zapísané na mene C. J. o konfiškácii podľa zák. č. 104/1945 Sb. n. SNR v prospech Československého štátu s tým, že sa vymazuje poznámka konfiškácie pod B17 a B7 (zápis bol vykonaný pod B39), že rozhodnutím zo dňa 13. 7. 1960 vydaným Odborom pre výstavbu ONV v Prešove, bol pre stavbu Hydínárskeho závodu v Prešove určený stavebný obvod parcelnými číslami nehnuteľností 117 a 120 k. ú. Haniska, pričom zo zápisnice spísanej dňa 31. 5. 1960 vyplýva, že vlastníkom pozemkov, na ktorom má dôjsť k výstavbe Hydínárskych závodov, je Československý štát v správe MNV a v užívaní JRD s tým, že výstavba bude prevedená na parcelách pod č. 117/2 a 117/3, č. 117/4 a v časti na parcelách č. 117/1 a 117/5, že dňa 1. 8. 1968 pod č. I-D/68 bola uzatvorená hospodárska zmluva o prevode správy národného majetku podľa § 347 Hospodárskeho zákonníka medzi odovzdávajúcou organizáciou ONV Prešov a preberajúcou organizáciou Východoslovenskými hydínárskymi závodmi, n. p. Košice v predmete pozemkov parcely č. 117/2 - 4, k. ú. H., že rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR z 23. 6. 1994 sa Hydínársky štátny majetok kombinátu Prešov rozdelil na tri subjekty a že následne predmetné nehnuteľnosti (časť nehnuteľností pôvodne vedených na LV č. XXX) na základe zmlúv o prevode privatizovaného majetku podniku Hydina Prešov a o prevode vlastníctva nadobudli do vlastníctva žalované subjekty. Pri skúmaní opodstatnenosti tvrdenia žalobcov o nadobudnutí vlastníctva k žalovanej nehnuteľnosti ich právny predchodcami Výmerom o vlastníctve pôdy zo 7. 4. 1948, vychádzal v súlade s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 45/2012, sp. zn. 4 Cdo 123/2003 z právneho názoru, že ak bol výmer vydaný k tomu oprávneným subjektom a obsahuje všetky podstatné náležitosti, má povahu verejnej listiny, ktorá je aj v súčasnosti spôsobilým titulom nadobudnutia vlastníctva, že výmer nemusel obsahovať určenie prídellovej ceny a že na nadobudnutie vlastníctva nemá žiaden vplyv nedostatok vydania prídellovej listiny a nedostatok zápisu o prídellovom konaní v pozemkovej knihe (k nadobudnutiu vlastníctva prídellom sa zásadne nevyžadovala intabulácia). Výmer považoval za správny akt, ktorý nie je možné v súčasnosti preskúmať (okrem, ak by bolo možné takúto listinu označiť za nulitný akt) a z ktorého súd musí v zmysle § 135 ods. 2 O. s. p. vychádzať. V danej veci z Výmeru o vlastníctve pôdy zo 7. 4. 1948 (jeho obsahu), ktorého pravosť bola potvrdená predložením jeho originálu zistil, že spĺňal tak po formálnej ako aj po obsahovej stránke všetky zákonné podmienky a bol vydaný orgánom k tomu kompetentným. Dospel preto k záveru, že právni predchodcovia žalobcov nadobudli v zmysle Výmeru do vlastníctva okrem iného parcelu č. 117/4 - roľa vo výmere 5.755 m², k. ú. H.. K argumentácii žalovaných o strate vlastníctva právnych predchodcov žalobcov vzdaním sa prídellu v prospech JRD uviedol, že zákon č. 140/1950 Zb. účinný od 1. 1. 1951 v ustanovení § 132 ods. 1 upravoval stratu vlastníctva okrem iného aj tým, že sa ho vlastník vzdá, a to jednostranným právnym úkonom, následkom ktorého dochádza k prechodu vlastníctva na štát alebo inú právnickú osobu. Žalovaní však nepredložili žiaden dôkaz o existencii takéhoto právneho úkonu urobeného právny predchodcami žalobcov v písomnej forme. Pokiaľ právni predchodcovia žalobcov predmetnú parcelu vniesli ako členovia do JRD, nespôsobuje to zánik (stratu) vlastníckeho práva, čo potvrdzujú ustanovenia zákona č. 69/1949 Sb. a následne zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách, podľa ktorých vlastníctvo k združeným pozemkom zostávalo zachované, pričom družstvo k nim malo iba právo družstevného užívania. Poukázal ďalej na to, že stratu vlastníctva prídellu upravovalo ustanovenie § 23 Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR s tým, že odňatie prídellu bolo podľa tohto ustanovenia iba v pôsobnosti Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy (táto kompetencia nikdy neprešla na okresné národné výbory). Ak preto Okresné národné výbory vydávali v

neskorších rokoch rozhodnutia o zrušení prídeltov užívaných družstvami, išlo o ničotné správne akty. K strate vlastníctva právnych predchodcov žalobcov k žalovanej nehnuteľnosti nedošlo ani zápisom do pozemkovej knihy vo vložke č. 1 k. ú. H. vykonaného dňa 22. 9. 1958, na základe ktorého bola (znovu) poznamenaná konfiškácia majetku pre Československý štát a od ktorého žalovaní odvodzujú svoje vlastnícke právo. Z kompletnej dokumentácie predloženej Správou katastra Prešov totiž nevyplyva, na základe akého návrhu a akej právnej skutočnosti bol vykonaný tento zápis. Podľa okresného súdu Odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Prešove svojim rozhodnutím o opätovnej konfiškácii spornej časti nehnuteľnosti postupoval v rozpore s vtedy platným právnym poriadkom, keďže konfiškačný výmer vydal voči osobe, ktorá už predmetný majetok nevlastnila. Na základe takéhoto ničotného správneho aktu nemohol štát nadobudnúť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti. Súd zároveň skúmal aj podmienky nadobudnutia vlastníctva právnymi predchodcami žalobcov vydržaním a dospel k záveru, že tu došlo k 1. 1. 1961 k nadobudnutiu vlastníctva spornej nehnuteľnosti prípadne aj vydržaním. V súvislosti so skúmaním dobrej viery žalovaných uviedol, že pred dátumom 15. 5. 1995, kedy došlo k právnym účinkom vkladu zmluvy o prevode privatizovaného majetku v podniku Hydina Prešov š. p., nemohol hodnotiť držbu právnych predchodcov žalovaných ako oprávnenú a dobromyseľnú. Vychádzal pritom z právneho názoru, že dobrá viera musí byť hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Len samotná skutočnosť, že štát bol zapísaný ako vlastník nehnuteľností, sama o sebe nemohla založiť dobrú vieru právnych predchodcov žalovaných, že štátu svedčí aj platný právny titul, na základe ktorého je jeho vlastnícke právo v evidencii nehnuteľností zapísané. Pod bežnú opatrnosť, ktorú bolo možné od nich požadovať je nutné zahrnúť požiadavku aktívneho zistenia konkrétnych skutočností vedúcich k presvedčeniu, že štát v čase dražby disponoval platným nadobúdacím vlastníckym titulom (už podľa zápisnice z 31. 5. 1960 vyplývalo, že časť pozemkov určených k výstavbe Hydínarských závodov je v užívaní JRD). Keďže žaloba v predmetnej veci bola súdu doručená 13. 5. 2005 a dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcov bolo možné skúmať až od 15. 5. 1995, kedy nastali právne účinky vkladu vyššie označenej zmluvy o prevode privatizovaného majetku, žaloba bola podaná pred uplynutím 10 - ročnej vydržacej lehoty. Nemohlo preto dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva právneho predchodcu žalovaných vydržaním. Žalobe žalobcov preto v celom rozsahu vyhovel. Vec právne posúdil podľa § 126 ods. 1 a ods. 2, § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 115, § 116 ods. 1 a ods. 2, § 145 ods. 1 a ods. 2, § 146 a § 566 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 až ods. 3, § 15 ods. 1 až ods. 7 zákona č. 92/1991 Zb., § 1 ods. 1 a ods. 2 Nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR o vydávaní výmerov vlastníctve pôdy pridelené podľa Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O. s. p.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 26. februára 2015 sp. zn. 7Co/163/2014 na odvolanie žalovaných rozsudok okresného súdu potvrdil a vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd správne zistil skutkový stav veci a vo veci správne rozhodol, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v jeho rozsudku. Na doplnenie uviedol, že doterajšia judikatúra výmer o vlastníctve pôdy pridelené podľa Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR považuje za doklad o vlastníctve prídeltov k prideleným nehnuteľnostiam a za vkladu schopnú listinu. Za správny považoval aj záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého zápis v pozemkovej knihe z roku 1958 o opätovnej konfiškácii, (o tom, že vlastníkom nehnuteľnosti sa stáva Československý štát) je nesprávny, založený na nulitnom právnom akte. Súd prvého stupňa náležite vysvetlil, prečo nebolo možné uvažovať o vydržaní nehnuteľností právnym predchodcom žalovaných. V tejto súvislosti uviedol, z akého dôvodu nebolo možné započítať dobu držby nehnuteľnosti štátom, správne stanovil aj deň, od ktorého bolo možné uvažovať o vydržaní a zákonu zodpovedajúci je aj jeho záver, že deň podania žaloby je rozhodujúcim dňom pre prerušenie plynutia vydržacej lehoty. Rozsudok okresného súdu preto ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali dňa 7. 5. 2015 dovolanie žalovaní z dôvodov uvedených v § 237 ods. 1 písm. f) a písm. g) O. s. p. K odňatiu možnosti konať pred súdom uviedli, že odvolací súd sa v dôvodoch rozsudku nevyporiadal so všetkými námietkami vznesenými v odvolaní, a teda, že rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Výtýkali odvolaciemu súdu, že sa vôbec nezaoberal tým, ako súd prvého stupňa vyhodnotil nimi predložené dôkazy, že výmer o vlastníctve pôdy neposudzoval v kontexte

s ďalšími predloženými dôkazmi (konečným pridelovým plánom a pridelovými listinami) a nevyporiadal sa s námičkou, že tento akt nespĺňal zákonné podmienky, čo do výmery prideleného pozemku, že nereagoval na ich argumentáciu týkajúcu sa zápisu konfiškácie majetku L. J. v prospech Československého štátu do pozemkovej knihy v roku 1958, že sa nevyporiadal s ich argumentáciou v otázke naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, v otázke platnosti a účinkov nadobudnutia majetku v rámci tzv. veľkej privatizácie, od ktorej sa odvíja vlastnícke právo právnych predchodcov žalovaných a že sa nezapodieval tým, že prejav, ktorým bol žalovaný 1/ rušený v držbe mu bol doručený až po uplynutí vydržacej lehoty. Podľa dovolateľov odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke uvedenej v § 157 ods. 2 O. s. p., lebo nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s vecou samou. Existenciu vady v zmysle v § 237 ods. 1 písm. g) O. s. p. videli v tom, že sudca Mgr. Miloš Kolek (člen odvolacieho senátu v tejto veci) rozhodoval na Okresnom súde Prešov vec vedenú pod sp. zn. 13C/204/2006, ktorá sa týkala skutkovo rovnakej právnej veci v porovnaní s prejednávanou vecou. Ako člen odvolacieho senátu tak zjavne získal poznatky o prejednávanej veci iným spôsobom ako dokazovaním a mal na vec vopred zaujatý a prejudikovaný právny názor. Navrhli preto, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia k dovolaniu žalovaných uviedli, že ich tvrdenia uvedené v dovolaní nezakladajú prípustnosť dovolania voči rozsudku krajského súdu. Poukázali na to, že súd prvého stupňa sa v dôvodoch rozsudku vyporiadal so všetkými tvrdeniami a vykonanými dôkazmi, či už navrhnutých zo strany žalobcu alebo zo strany žalovaných. Keďže odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu, jeho rozhodnutie je preskúmateľné. Konanie pred odvolacím súdom nie je preto postihnuté vadou uvedenou v § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Rovnako nie je dôvodná ani námietka žalovaných, že v konaní pred odvolacím súdom rozhodoval vylúčený sudca. Sudcovia na súde vyššieho stupňa sú vylúčení len vtedy, ak túto vec rozhodovali na súde nižšieho stupňa a naopak. V danej veci o takýto prípad u sudcu Mgr. Miloša Koleka nejde, lebo na súde nižšieho stupňa rozhodoval v inej právnej veci. Žiadali preto, aby dovolací súd dovolanie žalovaných ako neprípustné odmietol.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.) a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na prejednanie dovolania (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je potrebné odmietnuť.

7. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. Dovolanie bolo prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie bolo prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a napokon tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým

súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p.).

9. V prejednávanej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., lebo nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

10. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných vád vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

11. Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a) až e) O. s. p. žalovaní nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

12. Dovolatelia v dovolaní tvrdili, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné, čím došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a že vo veci pred odvolacím súdom rozhodoval vylúčený sudca, v dôsledku čoho konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. g) O. s. p. Dovolací súd sa preto osobitne zaoberal opodstatnenosťou týchto námietok dovolateľov.

13. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ak výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny a ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú jednotu. Ak by odvolací súd musel vždy reagovať úplne na všetky dôvody odvolania, bolo by ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. nepoužiteľné. Treba dodať, že aplikáciou § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd vyjadruje aj záver, že námietky vznesené stranou sporu v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm.

f) Občianskeho súdneho poriadku“.

15. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Odvolací súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uvádza, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, že sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením a na zdôraznenie jeho správnosti sa vyjadril k výmeru o vlastníctve pôdy pridelenej právnym predchodcom žalobcov, k zápisu v pozemkovej knihe z roku 1958 o opätovnej konfiškácii a tiež k správnosti záveru súdu prvej inštancie o nemožnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti právnym predchodcom žalovaných vydržaním. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozsudku podrobne zaoberal výmerom o vlastníctve pôdy z hľadiska jeho povahy (vysvetlil, za splnenia akých podmienok ide o verejnú listinu, a teda o listinu vkladu schopnú, ktoré nedostatky nemajú vplyv na nadobudnutie vlastníctva k prideleným pozemkom, prečo všeobecné súdy nie sú oprávnené k vecnému prieskumu tejto listiny a sú povinné, ak listina bola vydaná k tomu oprávneným orgánom, z nej vychádzať) a uviedol, prečo v danom prípade právní predchodcovia nadobudli do vlastníctva vo Výmere uvedenú poľnohospodársku pôdu. Podrobne sa vyjadril k zápisu do pozemkovej knihy vo vložke č. 1 k. ú. H. vykonaného dňa 22. 9. 1958, na základe ktorého bola (znovu) poznamenaná konfiškácia majetku pre Československý štát a podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré štát nemohol (znovu) nadobudnúť vlastníctvo k tam zapísaným nehnuteľnostiam. V dôvodoch rozhodnutia sa vypořádaval aj s otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR vydaného v tejto veci sa v dôvodoch rozsudku podrobne vypořádaval aj s možným (ne)poskytnutím ochrany vlastníckeho práva žalovaným. Keďže odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, dal tak posudzované v kontexte s týmto rozhodnutím odpoveď na podstatné argumenty uvedené v odvolaní žalovaných v tom zmysle, že nie sú dôvodné, a teda spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Takýto postup odvolacieho súdu bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. Žalovaní preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných.

16. Pokiaľ žalovaní namietali, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v § 237 ods. 1 písm. g) O. s. p., lebo sudca Mgr. Miloš Kolek (člen odvolacieho senátu v tejto veci) rozhodoval na Okresnom súde Prešov vec vedenú pod sp. zn. 13C/204/2006, ktorá sa týkala skutkovo rovnakej právnej veci treba uviesť, že podľa § 14 ods. 2 O. s. p. platilo, že na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. V tomto ustanovení bolo výslovne upravené tzv. zákonné vylúčenie sudcov. Predpokladom pre vylúčenie sudcu bola skutočnosť, že sudca rozhodoval vec ako samosudca alebo v senáte v inštančnom postupe. To znamená, že sudca rozhodujúci vec na súde vyššej inštancie (spravidla na krajskom súde), bol vylúčený z rozhodovania veci, ak rozhodol vo veci na súde nižšej inštancie (spravidla na okresnom súde). Treba zdôrazniť, že tu musí ísť o rozhodovanie v inštančnom postupe v tej istej veci (nie vo veci inej).

17. V preskúmvanej veci o takýto prípad nejde, lebo z obsahu spisu je zjavné, že namietaný sudca Mgr. Miloš Kolek v tejto veci nerozhodoval na súde nižšej inštancie (na okresnom súde). Nie je preto splnený osobitný predpoklad pomeru sudcu k veci vyplývajúci z ustanovenia § 14 ods. 2 O. s. p., pre ktorý by bol namietaný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Žalovaní preto nedôvodne namietali, že konanie pred odvolacím súdom bolo zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. g) O. s. p.

18. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov namietané žalovanými nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

19. Pokiaľ žalovaní v dovolaní namietali, že rozhodnutia konajúcich súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo

44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (i keby bol prípadne namieste záver o jeho opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

20. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že v danej veci dovolanie žalovaných nebolo prípustné podľa § 238 O. s. p. a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaných ako procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) C. s. p.] bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.